

Hervé Joulain, Storioni Trio, Sarah McElravy & meer

Een brief uit Düsseldorf

Uitvoerenden

Storioni Trio:

Wouter Vossen	viool
Marc Vossen	cello
Bart van de Roer	piano

Benjamin Schmid	viool
Hervé Joulain	hoorn
Sara McElravy	altviool
Matt Hunt	klarinet
Irina Zahharenkova	piano

Programma

Robert Schumann (1810-1856)

Adagio & Allegro, op. 70 (1849)

Felix Mendelssohn (1809-1847)

Pianotrio nr.1 in d, op. 49 (1839)

Molto allegro agitato

Andante con moto tranquillo

Scherzo: Leggiero e vivace

Finale: Allegro assai appassionato

PAUZE

Robert Schumann

Fantasiestücke, op. 73 (1849)

Zart und mit Ausdruck

Lebhaft, leicht

Rasch und mit Feuer

Robert Schumann

Pianokwintet in Es, op. 44 (1842)

Allegro brillante

In modo d'una marcia: Un poco largamente

Scherzo: Molto vivace

Allegro ma non troppo

Programmatoelichting

1849. Voor Robert **Schumann** een bijzonder jaar. Een componeeropleving; het werden zijn creatiefste twaalf maanden, het een na het ander vloeide uit zijn pen. Zoals vaker, legde hij zich gedurende een langere periode toe op één genre. Dit keer op de zg. Gebrauchsmusik – gebruiksmuziek. Misschien lijkt dat niet zo verheven. Je kunt voor uitgelezen virtuozen schrijven, dat pak je complex, groots, ambitieus aan maar ook voor amateurs, voor de huiskamer en dan kan het altijd nog het concertpodium op. Schumann schreef nu voor kleinere bezetting, één instrument plus begeleiding, kortere stukken ten behoeve van zg. Liebhaber (een begrip dat door ons ‘amateur’ niet helemaal gedekt wordt).

Adagio & Allegro heette oorspronkelijk ‘Romanze & Allegro’. De romantische hoorn, in het Duits ook nog eens zo prachtig Waldhorn geheten, was een lieveling van Schumann. Het instrument betekende voor hem ‘de ziel van het symfonieorkest’ en hij verreekte het hoornrepertoire met o.a. het volstrekt unieke *Konzertstück* voor vier hoorns en orkest. Schumanns vrouw Clara speelde de oorspronkelijke versie van *Adagio & Allegro* voor het eerst met de hoornist E. Julius Schlitterlau, waarna ze enthousiast in haar dagboek schreef: ‘Het stuk is fantastisch, fris en gepassioneerd, precies waar ik van houd!’ Ook Schumann zelf was te spreken: ‘Ik heb er plezier aan beleefd.’

Nogal eens is het andersom. Is in een pianotrio de pianopartij wat overheersend en zitten viool en cello er bleekjes bij. Maar toen **Mendelssohn** op 23 september 1839 zijn *Eerste pianotrio* afhad, kreeg hij van vriend Ferdinand Hiller het commentaar dat de arpeggio’s van de piano daarin wat ‘antiquarisch’ waren en dat hij de partij uitgebreider moest maken. Zo deed Mendelssohn. Met resultaat: ‘Het is het meestertrio van deze tijd, zoals Beethovens trio’s in Bes en D en dat in Es van Schubert het in hun tijd waren,’ prees Schumann het stuk. ‘[Mendelssohn] doorziet de tegenspraken van nu en is de eerste die ze met elkaar weet te verzoenen.’

Ook andere tijdgenoten namen het stuk meteen heel positief op. Het werd door Schumann, Franz Berwald en Mendelssohns zus Fanny als prototype van het romantische pianotrio gezien: ze schreven er ook één in dezelfde toonsoort, d kleine tert. De première was op 1 februari 1840 in het Gewandhaus, Leipzig. Mendelssohn speelde zelf de pianopartij. Dat deed hij ook vier jaar later in Londen. De violist en de cellist hadden daarbij de bladmuziek voor hun neus. Mendelssohn niet: ‘Geef niet, zet maar gewoon een boek op de piano en laat iemand de blaadjes omslaan, zodat ik niet hoeft te doen alsof ik uit mijn hoofd speel.’

Als criticus in zijn *Neue Zeitschrift für Musik* gebruikte **Schumann** twee alter ego’s: de slagvaardige, bevlogen Florestan en de timide, weifelende Eusebius. Maar dat schizofrene aspect zat ook heel sterk in de mens en componist Schumann. In de *Fantasiestücke* neem je deze twee uitersten duidelijk waar. De dromerige Eusebius spreekt zijn bedachtzame en lyrische taal in het eerste stuk, ‘Zart und mit Ausdruck’; Florestan houdt de luisteraar duidelijk kordater bij de les in het tweede ‘Lebhaft, leicht’ en vooral in het derde ‘Rasch und mit Feuer’. Schumann componeerde de *Fantasiestücke*, net als het *Adagio & Allegro*, in 1849 en voor Liebhaber.

Klarinet en piano worden in de *Fantasiestücke* behandeld als volstrekt gelijkwaardigen. Misschien pikte Schumann iets op van de democratische geest die toen door Europa waarde, met de revoluties van 1848 en de studentenopstanden in bijvoorbeeld Dresden, waar hij niet zo gek ver vandaan woonde. Voor Liebhaber betekent ook dit keer zeker niet dat Schumann met niemendalletjes op de proppen kwam; een criticus noemde de nauw samenhangende stukken ‘drie brekingen van dezelfde psychologische toestand.’

In zijn *Pianokwintet* – **Schumann** schreef het snel, herfst 1842 binnen enkele weken – komen twee grootheden bij elkaar. De piano, voertuig van de diepste gedachten van de romantiek.

Programmatoelichting

En het strijkkwartet, dat toen langzamerhand werd gezien als de optimale vorm van kamermuziek. Schumann plaatst ze met elkaar in dialoog; piano, violen, alt en cello spelen elkaar de bal toe. Om dan opeens weer de strijkers tot één blok te formeren dat het tegen meer concertante, virtuoze passages van de piano opneemt. Zo schakelt het heen en weer tussen kamermuziekachtige en meer symfonische elementen. En is het muziek die zich bevindt op de grens van de (private) salon en het (openbare) concertpodium, dat zich in de eerste helft van de 19e eeuw aan het ontwikkelen was.

Schumann haalt een effectief componeertrucje uit. Plotsklaps herneemt hij in de finale het thema van het openingsdeel, transformeert het tot fuga. Zo breng je eenheid in een stuk aan, en herinner je je plotseling weer hoe het, na talloze verwickelingen, allemaal begon. Het was zijn eigen vrouw Clara aan wie Schumann het kwintet opdroeg. Een groot pianiste. 'Schitterend, krachtig en fris,' vond ze de partituur die snel populair zou worden. Het was de bedoeling dat Clara in private kring de première zou geven. Maar helaas, ze werd op het laatste moment ziek. Waarop, briljant, een andere dierbare van Schumann het karwei van haar overnam: vriend Mendelssohn. Die speelde het van blad...

Het Nederlandse **Storioni Trio**, bestaande uit Bart van de Roer (piano), Wouter Vossen (viool) en Marc Vossen (cello), wordt beschouwd als een van 's werelds meest vooraanstaande pianotrio's. Het werd opgericht in 1996 en ontleent zijn naam aan de viool van primarius Wouter Vossen, die in 1794 werd gebouwd door Laurentius Storioni. Al in hun eerste jaren samen, werkten de drie musici met het Vermeer Quartet, violist Isaac Stern, de cellist Mstislav Rostropovitsj en Menahem Pressler, de pianist van het beroemde Beaux Arts Trio. In 2000 hielp de Kerstjes Prijs hen een vliegende start te maken. Het Storioni vierde zijn 25-jarig bestaan met deze woorden van Wouter Vossen: 'We zijn nog steeds even enthousiast als 25 jaar geleden. We worden continu voortgedreven door onze nieuwsgierigheid naar de volgende stap, die zich gewoonlijk in muzikale hoek bevindt.' Het trio is initiator van het Storioni Festival.

Hervé Joulain geldt als een van de meest vooraanstaande Franse hoornisten van zijn generatie. Op 20-jarige leeftijd werd hij benoemd tot eerste solohoornist van het Orchestre Philharmonique de Radio France. Later bekleedde hij dezelfde positie bij het Orchestre National de France en speelde hij bij het Orchestre de Paris. Sinds 2002 is hij solohoornist bij de Filarmonica Toscanini in Parma. Joulain trad op met gerenommeerde dirigenten en heeft als solist opgetreden met meer dan 110 orkesten wereldwijd. Naast zijn solowerk heeft hij een grote passie voor kamermuziek. Hij speelde samen met musici als Pinchas Zukerman, Boris Berezovsky en Gidon Kremer en is lid van het Octuor à Vent Paris-Bastille, waarmee hij internationaal optreedt.

In seizoen 25–26 maakt **Sarah McElravy** haar debuut met het Deutsches Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz onder leiding van Cornelius Meister, ze gaat met het Zagreb Soloists-ensemble op een tournee en keert terug naar het Jerusalem Symphony Orchestra en het Sofia Philharmonic. In het afgelopen decennium trad zij als soliste op met vooraanstaande orkesten in Europa, Azië en Noord-Amerika. Evenzeer thuis in de kamermuziek maakt McElravy haar festivaldebuut op het Stavanger Festival en keert zij terug naar het Herbstgold Festival. Ze blijft daarnaast internationaal optreden in recitalprogramma's met violist Julian Rachlin en cellist Boris Andrianov, met uitvoeringen onder meer in Wigmore Hall, het Concertgebouw, Teatro della Pergola en in Milaan.

Sinds zijn debuut op de Salzburger Festspiele in 1986 als solopartner van Sir Yehudi Menuhin heeft **Benjamin Schmid** zich ontwikkeld tot een van de belangrijkste violisten van onze tijd. De overwinning bij de Carl Flesch Competition in 1992 in Londen betekende zijn internationale doorbraak. Sindsdien treedt hij op op de belangrijkste podia ter wereld met gerenommeerde orkesten zoals de Wiener Philharmoniker, het Philharmonia Orchestra London, de Sint-Petersburg Philharmoniker, het Concertgebouworkest Amsterdam, het Gewandhausorchester Leipzig en het Tonhalle Orchester Zürich.

Programmatoelichting

Klarinettisten **Matthew Hunt** is een uitgesproken musicus, bekend om de vocale kwaliteit van zijn spel en zijn vermogen om met het publiek te communiceren. Matthew bekleedt de functies van soloklarinettist bij het Deutsche Kammerphilharmonie Bremen en is professor aan de Folkwang Universität der Künste in Essen. Daarnaast is hij lid van het Britse ensemble 'Orsino' en artistiek leider van Hellens Music in Herefordshire. Zijn muzikale activiteiten zijn veelzijdig: van optredens met componisten Thomas Adès en Huw Watkins, tot uitvoeringen op historische instrumenten met Alina Ibragimova en het Chiaroscuro Quartet.

De Estse toetsenist **Irina Zahharenkova** won eerste prijzen bij belangrijke internationale pianoconcoursen, waaronder het International Johann Sebastian Bach Competition (2006), het Alessandro Casagrande International Piano Competition (2006), het International Competition George Enescu (2005) en het Jaén International Piano Contest (2004). In 2008 werd zij prijswinnaar bij de Artur Rubinstein International Piano Master Competition in Tel Aviv. Irina behaalde daarnaast laureatenprijzen tijdens de Prague Spring Competition (2005) als klaveciniëste en tijdens het Festival van Vlaanderen-concours in Brugge (2004) als fortepianiste. In 2007 ontving zij tevens de prestigieuze Borletti-Buitoni Trust Fellowship Award.

Binnenkort in Muziekgebouw Eindhoven

**Di 27
okt '26**

Van Baerle Trio & Isabelle van Keulen
Pianokwartetten Mozart en Schumann

**Do 10
dec '26**

Janine Jansen & Alexandre Kantorow
Franck: Sonate onder de sonates

**Wo 17
feb '27**

Juilliard String Quartet
Beethoven, Kurtág en Dvořák

Zullen we Vrienden worden?

Vrienden van Muziekgebouw Eindhoven draagt bij aan het voortbestaan van onze mooie concertzaal en ondersteunt de realisatie van bijzondere projecten. Voor een paar tientjes per jaar ben je al Vriend en natuurlijk krijg je daar ook iets voor terug! Scan de QR-code, lees meer over de voordelen en meld je aan.

